

minoritetsrettigheder kom til at spille en lidt større rolle i nærområdesamarbejdet. Det er relevant i forhold til Rusland, men også i forhold til de baltiske lande.

SF ønsker også at styrke Nordsøsamarbejdet Sekretariats funktion, men det er vel at mærke ikke, fordi der skal arrangeres mange nye møder for politikere og embedsmænd, men for at styrke den folkelige dimension i Østersøområdet. Borgernes samarbejde er det nordiske samarbejdes styrke, og det kan også blive østersø-samarbejdets styrke.

EU spiller naturligvis en langt større rolle inden for det nordiske samarbejde efter Sveriges og Finlands indtræden. Tæt koordinering inden for Norden er vigtig, navnlig inden for områderne miljø, energi og forbrugerbeskyttelse, hvor de nordiske lande bør udbygge samarbejdet og sammen præge EU's politik på området til gavn for forbrugerne og miljøet. Det nordiske Svanemærke er et eksempel på et nordisk initiativ, som det europæiske samarbejde med fordel kunne tage ved lære af.

Endelig vil jeg inddrage et helt nyt område i debatten, nemlig spørgsmålet om flygtninge og indvandrere i de nordiske lande. Norden kunne samarbejde mere f.eks. omkring integration på arbejdsmarkedet og i samfundet generelt. I alt for høj grad drejer debatten om flygtninge sig mere om at forhindre flygtningene i at komme ind end om, hvordan man fører en anstændig flygtningepolitik. En flygtningepolitik, som håndterer de konkrete problemer, i stedet for at landene hele tiden venter på hinanden, for så sker der ikke rigtig noget som helst. En flygtningepolitik, hvor de enkelte lande forpligter sig til at tage et antal flygtninge hvert år og tilbyde dem beskyttelse under rimelige vilkår.

Under krigen i Kosovo så vi, ligesom med Bosnien i sin tid, hvordan flere af de europæiske lande forsøgte med stor kraft at undgå at tage flygtninge eller i al fald kun tage meget få af flygtningene, mennesker, som vel at mærke flygtede fra en europæisk konflikt. Hvis det ikke skal gentage sig, er der behov for, at mindst ét land – og helst flere – går sammen og viser vejen. Her finder SF, der er en oplagt opgave for de nordiske lande.

Aase D. Madsen (DF):

Jeg vil gerne takke ministeren for den kortfattede redegørelse. I det sidste stykke tid har jeg bekymret set på stablen af det materiale, der har vokset og vokset på mit skrivebord dag

efter dag. Det er derfor utroligt, at en redegørelse kan koges ned til kun 8 sider, men det er jo altså lykkedes.

Når man ser mængden af de forskellige mærkesager, som er iværksat under de forrige formandskaber, og de nye, som kommer til – man lægger så at sige lag på lag – så melder tanken sig, om ikke Nordisk Råd har alt for mange skud i bøssen, og at man derved taber det oprindelige mål med Nordisk Råd af syne.

Når det er sagt, kan Dansk Folkeparti i øvrigt erklære sig tilfreds med, at det danske formandsprogram for det næste år skal dreje sig om de nordiske velfærdsstater. Det er en meget spændende dagsorden, der er sat her, og som nok skal få afdækket de mange forskelligheder, der ligger på dette område, og få dem frem i lyset.

Fra Dansk Folkepartis side så vi gerne en udvikling hen imod et meget tættere samarbejde mellem Sverige, Norge, Danmark, Island og Finland. Det er økonomisk stærke lande, som tilsammen kan mønstre 24 mio. mennesker, som stort set forstår hinandens sprog, har samme livsopfattelse, som lever et ikkekorrupt dagligliv og som nærer tillid til hinanden. En verden til forskel fra det virvar, der hersker i Den Europæiske Union.

Det kunne være interessant at gå ud og spørge folk på gaden i Norden, om de føler sig mest som nordboere, eller om de føler sig mest som europæere. Jeg tror næsten, jeg kan forudsige resultatet af den undersøgelse.

Dansk Folkeparti er ikke i tvivl om, at den kommende Øresundsbro nu skal stå sin prøve med hensyn til de nye perspektiver, der forhåbentlig åbner sig i et tættere dansksvensk samarbejde på alle områder. Derfor var jeg meget skuffet, da jeg så debatten om lukkeloven. Her havde vi netop et dansksvensk samarbejde, som kunne bevise, at her gør vi noget, her tager vi nogle fælles tiltag. Men det lykkedes desværre ikke.

Jeg kan i øvrigt nævne, at jeg hver onsdag morgen kan glæde mig over de fælles regionale udsendelser mellem Københavns Radio og Radio Malmøhus. Dette er et eksempel på et godt nordisk samarbejde på et gedigent græsrodsplan. Det føles vedkommende for de mange tusinde borgere, der lytter, og det giver mere nordisk forståelse end mange af de fine, dyre og elitære rekommandationer, der arbejdes med i Nordisk Råds regi.